

اول جنوری ۲۰۱۶

ولی احمد نوری

سروده های جاویدان

بخش اول

"مولانا جلال الدین محمد بلخی"

بشنو از نی چون حکایت می کند
از جدائی ها شکایت می کند
کز نیستان تا مرا ببریده اند
از نفیرم مرد و زن نالیده اند
سینه خواهم شرحه شرحه از فراق
تا بگویم شرح درد اشتیاق
هرکسی کو دور ماند از اصل خویش
باز جوید روزگار وصل خویش
من به هر جمعیتی نالان شدم
جفت بدحالان و خوش حالان شدم
هر کسی از ظن خود شد یار من
از درون من نجست اسرار من
بیر من از ناله من دور نیست
لیک چشم و گوش را آن نور نیست
تن زجان و جان ز تن مستور نیست
لیک کس را دید جان دستور نیست
آتشست این بانگ نای و نیست باد
هر که این آتش ندارد نیست باد

آتش عشق است کاندر نی فتاد

جوشش عشق است کاندر می فتاد

همچو نی زهری و تریاقي که دید؟   همچو نی دمساز و مشتاقی که دید؟
نی حدیث راه پر خون می کند   قصه های عشق مجنون می کند
محرم این هوش جز بی هوش نیست   مر زبان را مشتری جز گوش نیست
در غم ما روز ها بیگانه شد   روز ها با سوز ها همراه شد
روزها گر رفت، گو رو باک نیست   تو بمان ای آنک چون تو پاک نیست
هر که جز ماهی ز آبش سیر شد   هر که بی روزیست روزش دیر شد
در نیابد حال پخته هیچ خام   پس سخن کوتاه باید والسلام
بند بگسل باش آزاد ای پسر   چند باشی بند سیم و بند زر
گر بریزی بحر را در کوزه ای   چند گنجد، قسمت یک روزه ای
کوزه چشم حریصان پُر نشد   تا صدف قانع نشد، پُر دُر نشد
هر کرا جامه ز عشقی چاک شد   او ز حرص و جمله عیبی پاک شد

شاد باش ای عشق پُر سودای ما

ای طیب جمله علت های ما

مرتب: ولی احمد نوری

ترجمه فرانسوی آن در صفحه بعدی است و از افغان های صاحب قلم، ادیب و سخندان خواهش می شود این شهکار بی بدیل و ماندگار مولانا "جلال الدین محمد بلخی رومی" را به زبان های پشتو، المانی، انکلیسی، ایتالوی، ترکی، هندی، اردو و روسی نیز ترجمه نموده برای نشر در این بخش بفرستند.

Beshnao az nay tshoun hekaayat mekonad

Az

Massnawï Manawi

Ecoute le roseau, comme il conte une histoire.

Il gémit. C'est de séparation qu'il se plaint.

Depuis qu'on m'a coupé de mon marais natal,

Mon chant a fait pleurer les hommes et les femmes.

Je veux une poitrine brisée par la rupture,

Pour lui dire les affres de la nostalgie.

Quiconque reste loin du haut lieu d'où il vient,

Rêve de retrouver un jour son origine.

En toute compagnie, j'ai proféré ma plainte ;

J'ai fréquenté partout heureux et malheureux.

Chacun d'entre eux s'est cru devenu mon ami,

Sans jamais rechercher en moi mes vrais secrets.

Mon secret n'est pas loin de ma lamentation,

Mais il n'est clair, ni pour les yeux, ni pour l'oreille.

Entre le corps et l'âme cependant n'est possible à personne.

Cette voix du roseau, c'est du feu, non du vent,

Et qui n'a pas ce feu, qu'il s'en aille au néant !

Nouri_W/walinouri_beshnao_az_nay_m_roumi.pdf

صفحة ۳ از ۳ صفحه